

Juro!

Psal jsem tehdy, že bylo Tvou povinností převzít oddíl a že je povinností každého z nás sloužit těm, kteří přijdou po nás. Píšeš, že se bojíš té oběti, že je snad příliš velká. Nevěř tomu. Splácíš sice svůj dluh, ale dostáváš další vysoké uroky.

Pohled jen, co všechno získáváš, jsi-li vůdcem.

A. Máš v ruce hlínu, tvárlihou duši chlapcovu, jež můžeš formovat výchovnými prostředky, jež Ti skauting poskytuje. Vidíš, jak před Tebou roste, jak se mění, jak se na ní projevuje sebe-menší Tvůj dotek a zásah. Máš možnost vytvořit krásné dílo.

A to je úkol mladého muže. Vložit svou myšlenku do beztvárné hmoty, vytvořit kus díla, zhmotnit své sny.

Snad jsi nikdy nemodeloval. Okamžik, kdy nahoďš hrubé rysy své představy na modelovací stůl a pustíš se nedočkavěma rukama do práce, kdy uvidíš, jak zvolna z hromady hlíny se odhaluje tvar Tvých myšlenek - je povznášející. Pociťuješ nevyřaditelnou radost a sílu z té práce.

A stejně je tomu, myslíš-li na své hochy, když večer u táborového ohně se svými rádci kuješ plány, jak působit na toho nebo onoho z nich. Když vidíš, jak na něho působí život v oddíle, vliv ostatních hochů a hlavně - Tvůj příklad.

Nedovedu si představit člověka, který by netoužil po tomto uplatnění, který by se nezachvěl nedočkavostí a touhou uplatnit své já, když kolem sebe vidí tak vnímavý a tvárlivý materiál. Je to niter-ná potřeba každého z nás.

B. Jenom práce a úspěch v ní dává člověku vědomí, že je plat-ným členem lidské společnosti. Nelze se jenom učit, studovat a hledat nové poznatky. Nutno také přiložit ruku k dílu a odevzdat jiným, čemu jsme se sami naučili. A zde máš pole neorané, nezase-té, které volá, abys vytvořil z uhoru květoucí lán.

C. Cítíš se silným? Cítáš v sobě sílu, která nezná překážek, a která se zdá tento svět příliš malý, aby jej nedovedla přetvořit? Je to mužná síla, vědomí převahy.

Člověku je dán vyšší úkol. Jeho povinností je pomáhat slabším. A to jsou právě ti mladí.

Znáš jistě kamarády, kteří svůj volný čas a své mužné síly utrác-její vysedáváním nad kartami, nad džbánkem piva, za hlaholu oplzlých řečí a hřmotu všelijakých popěvek, nebo lelkujece celé nedělní dopoledne na "promenádě".

Mám též dosti takových známých. Prchej statečně před těmito vzory mladé inteligence s tučným zátylkem, rostoucím bříškem již v 25 letech, jejichž unavený zrak dovede zazářit jen při pohledu do pěny džbánu plzeňského a které britký lidový humor nazývá výstižně padoury.

Oč cennější a pěknější je Tvá práce v oddíle!

~~Těchxmišxže~~

D. I vděku se dožiješ. Musíš být skromný. Radostné tváře Tvých ~~xx~~ hochů, jejich neomezená důvěra v Tebe, drobné pozornosti, které Ti budou prokazovat, svědčí o jejich lásce k Tobě a o jejich pochopení pro Tvoje starosti o oddíl a jsou projevem vděčnosti, za to, co jsi pro ně udělal.

Až po letech, třeba po pěti, deseti, se sejdeš s některým hochem, který byl v Tvém oddíle a pohovoříš s ním o všem, až vzpomene těch krásných chvil a řekne: "Bylo to krásné a nebýt Tebe a skautingu, nikdy bych to nebyl prožil a nebyl bych získal tolik zkušeností pro život" - řekneš si sám: Stojí to za to!

Velen Fanderlík - Listy Jurovi

Přijímací podmínky

Doufám, že se shodneme, že je dobré mít přijímací zkoušku nebo-li Plavčíka společnou pro všechny oddíly střediska, neboť jen v tom případě je rentabilní později realizovat pro tento účel nějaký záznamník a další metodické materiály.

Zde jsou návrhy:

Kolektivní návrh skupiny Gam, Vova, Evžen

1. Pozdrav, pokřik	4 body
2. Oddíl - tradice	6
3. Legenda, znak, kroj	5
4. Organizace, lodní řád	7
5. Povinné věci	6
6. 100 % účast	7
7. Dochvilnost, plnění úkolů	10
8. Školní prospěch	8
9. Pomoc doma	7
10. 6 uzlů	4
11. Morse, signály	8
12. plavání 50 m	4
13. hygiena plavce	4
14. skok z 1 m po hlavě	3
15. sbírání kamenů	3
16. švihadlo	5
17. zájem, snaha, chování	9
	100

Minimum na splnění 80 bodů.

Po dobu plnění adept nenavštěvuje oddílové akce. Termín: 12 schůzek

Můj návrh:

1. 80 % docházka	0, 80 - 100 bodů
2. Lodní řád - psát si každý přečin	100
3. Povinné věci	50
4. Lodní deník	100
5. Zkouška bystrosti - 10 testů	100
6. Zkouška těl. zdatnosti - 20 úkolů	100
7. Zkouška plavání- hygiena	50
	50 m
	5 m pod vodou
	šlap. vody
	libovolný skok
8. 6 uzlů	50
9. Otuzování	100
10. Morse	50
11. Zpěvník a 10 písniček	50
12. Přečtené knihy - 1 kniha 10 bodů	max. 50
13. Dochvilnost - 5 bodů za včas, přích.	max. 100
14. Spolehlivost - 10 úkolů	50
15. Pracovitost - dobré skutky doma	100
16. Obětavost - 5 zkoušek	50
17. Pomoc doma	50
18. Školní prospěch	1200

Adept plní pod vedením patrona zkoušku 3 měsíce a navštěvuje přitom oddíl. Testy do zkoušky bystrosti a úkoly do tělesné zdatnosti zveřejním při admiralitě 30.3.1983.

Organizační věci

Předběžně stanovené ceny jednotlivých vodáckých zájezdů

1. Sázava	22.-24.4.	13+Ag	Gam	60,-
2. Sázava	29.- 1.5.	O+Pr	Špalek	50,-
3. Sázava	6.- 9.5.	Ag+P	Fletcher	40,-
4. Otava	13.-15.5.	13+O	Milen	100,-
5. Otava	20.-22.5.	Ag+P	Fletcher	100,-
6. Jizera	27.-29.5.	13+MTX	Vevra	70,-
7. Jizera	3.- 5.6.	Ach+C	Káča	50,-
8. Sázava	11.6.	P+MTX	Fletcher	40,-
9. Sázava	12.6.	O+Pr	Špalek	40,-

Co je třeba na vodácký zájezd

- lana na vyvazování lodí, příp. cuky
- 15 ks lodí
- 35 ks pádel - balíme do bednění vleku
- nafukovací míče do vertex a tučňáků
- sada věcí na opravu lodí
- lékárna
- kanistr na vodu
- polní lopatka
- stany
- vesty
- karty na obsazení lodí

Dělba práce na vodácké výpravě

- vedoucí výpravy
- pokladník
- zdravotník
- lodní mechanik /předává loď přístavnému, vyplňuje karty/
- pádlový mechanik /péče o pádla, výběr a vrácení/
- vestový pečovatel /výběr a vrácení vest/+ lopatka, sekera, kanistr
- šéf vazačů a vazačská četa

Akce pro kapitány a kadety:

Večer s Dr. Junovou se bude konat 3.5. /v úterý/ od 18"do 20,00

Závazný plán admirality

- 27.4. Organizační řešení táborů
vodácké akce a ostatní střediskové akce
- 25.5. Stav příprav táborů
Stav příprav střediskových akcí
Střediskový sraz 1983 - kdy, kde, kdo atd.
Předtáborové skupiny
- 22.6. Středisko po prázdninách a hlavně každý oddíl v novém roce
Kapitánská výprava na konci srpna nebo až v září?? Kam?

Na admirality 27.4. přinést:

- rámcový plán tábora
- výchovné cíle tábora
- rozpočet
- vedení tábora - smlouvy
- harmonogram přípravy tábora
- ✓ požadavky na oddělení příp. ŠS
- POZ - 3x

Albert Schweitzer

Přišel jsem na člunu po řece Ogowe, jejíž hladina toho léta pro nedostatek vody klesla hluboko pod normál. Když mě Schweitzer viděl vystupovat z člunu, chopil se mého zavazadla. Tak jako mnoho návštěvníků přede mnou i mě vyvedla tato okolnost trochu z míry.

"Pane profesore, to přece není možné," namítl jsem.

"Nechte tak, musí to být," řekl doktor Schweitzer a donesl můj kufr před dveře pokoje, kde jsem měl být ubytován.

Teprve po čase jsem se dozvěděl, co je příčinou toho, že Velký doktor nosí svým hostům břemena. Kteréhosi dne na konci první světové války se vracel mladý Schweitzer z internace domů do Alsaska. Na nádraží v Teraconu přecházel z jednoho nástupiště na druhé, krajně vyčerpaný a zesláblý po operaci. Nesl s sebou tři zavazadla, pod nimiž téměř klesal. A přitom spěchal, neboť vlak, do něhož předsedal, měl odjet každou chvíli.

Tu k němu přistoupil invalida, jemuž chyběla levá paže a jedna noha. Chopil se zdravou rukou doktorova zavazadla a řekl:

"Vidím, že už nemůžete, pane, já vám pomohu."

A odnesl část zavazadel do vlaku, který byl připraven k odjezdu. Dorazili včas.

A tehdy si Albert Schweitzer slíbil, že každému, kdo ponese zavazadla, pomůže. A dělal to po celý život ...

Z knihy "Vzpomínky na Dr. Alberta Schweitzera a na Lambaréné" od R.Kalfuse

Nové knihy

Kdo by měl zájem, nalézají se u mě dvě zajímavé knížky - strojopisy s následujícími tituly:

Manuel J. Smith: Když řeknu ne, mám pocit viny
s podtitulem příručka k nácviku asertivního chování. Seznámíš se v ní s pojmem asertivita a ujasníš si řešení některých konfliktních situací v mezilidských vztazích.

James L. Adams: Psychické bariéry v koncepční a tvořivé práci a jejich překonávání
s podtitulem průvodce k lepším nápadům. Je určeno těm, kdo se rádi potýkají s problémy a rádi nacházejí originální řešení.

Kniha v mé horně

Nevím, zda vám to mám povídat, bojím se, že mi správně neporozumíte a budete se smát. Já totiž nosím v torné věc, o níž jsem se zatím vůbec nezmiňoval. Není ani zapsaná do seznamu tábornické výzbroje, ačkoli bych se bez ní při žádném táboření neobešel. Má pro mě právě takovou důležitost jako stan, spacák nebo krabička zápalek. Je to k n í ž k a .

Drsný tramp se ušklíbne. To jsou nápady, tahat do lesa čtení. Kdyby však navíc věděl, že to není detektivka ani román od Jacka Londa, ale dokonce sbírka veršů, byl bych asi pro něho docela vyřízený případ. Kdo to jakživ slyšel, číst si v táboře básničky!?

Vidíte, a já si je opravdu čtu. Jednou někde na skále, podruhé u hučících peřejí, jindy zas v chladné lesní roklí. Obvykle je čtu sám pro sebe, čas od času i pro celou naši partu. A řeknu vám, že je

to někdy zážitek právě takový jako zahlédnout na pasece stádo srnek nebo vystoupit na vrcholek nejvyššího kopce, odkud je daleký rozhled po kraji.

Nepatřím k lidem, kteří mají rádi poezii už odmalička, ve škole jsem se učil nerad básničky nazpaměť. Ale jednou jsem potkal v Chočském pohoří zvláštního chlapíka, který za jediný večer dokázal to, co předtím nesvedli učitelé češtiny za celých osm let. Objevil pro mne skryté kouzlo veršů. Pamatuji se na ten den, jako kdyby to bylo včera. Při sestupu z Velkého Choče do zeleného údolí jsem dohonil osamělého poutníka. Byl z malého podkrkonošského městečka, studoval v Praze geologii a o prázdninách táhl se stanem a geologickým kladívkem po slovenských horách. Večer jsme se společně utábořili na kraji pralesa, ve dvou se člověk cítí bezpečnější. Louka tam byla rozrytá divokými kanci a už dřív jsem slyšel, že se v těchto končinách zdržují i medvědi a rysy. Vařili jsme společně večeři a pak jsme seděli u ohníčku. Tisícimetrový masív Velkého Choče na konci údolí se zvolna potápěl do letní tmy, nejdřív zmizelo úpatí, pak skalnaté svahy a nakonec ploché temeno. Můj nový společník byl málomluvný, a tak náš rozhovor přerušovaly dlouhé odmlky. Před desátou jsme prostřeli spací pytle k ohni a uložili se ke spánku. Ale žádný z nás dlouho neusínal. Hlavou mi bloudivy všelijaké myšlenky, vracel jsem se ve svých stopách stezkami, po nichž jsem šel ve dne, pak jsem vzpomínal na Zdenka a Jirku a Tučňáka, kteří zůstali doma, plameny v ohništi slábly, a když už z popela svítily jen rudé uhlíky, noční tmou zazněla najednou tato slova:

Strávili jsme noc v neschůdné rokli Ventanského potoka
pod východní rozsochou.
Skalní stěny a horské hřebety, samý les a les, nám trčely
nad hlavou, javory, sekvoje,
vavříny, duby, madrona i nejhořejí vysoké, štíhlé santaluciánské
jedle, vzhlížející nad vodopády
příkré skály k hvězdným propastem.

Leželi jsme na kameni a udržovali malý oheň pro zahřátí.
Po půlnoci jen dva tři oharky rudě zářily do tmy v počínajícím
chladu; přiložil jsem hrst suchých vavřínových listů
na skomírající ohniště a obložil je klestím a opět ulehl.

Oživený plamen
ozářil tvář mého spícího syna a jeho druha i mohutné
čelo kolmé stěny rokle
za potokem. Ozářené listy mi tančily nad hlavou v závanech
vzduchu rozehrátého ohněm a bylo
lze rozeznávat kmeny stromů; ale především skalní stěna
upoutávala mé oči i mysl. Nebylo na ní nic zvláštního -
světlo šedý diorit s dvěma třemi šikmými pruhy,
dávno uhlazený nekonečným padáním sutí a vod;
žádné kapradí ani
lišejník, jen čistá nahá skála ... jako bych viděl
skálu v prvotním čase. Jako bych skrze povrch ozářený plameny
zahlédl podstatu její hmoty - její niterný
život ...

Tichý hlas se dál vznášel nad dohasínajícím ohněm a já jsem
poslouchal jeho slova s divným rozechvěním, možná že jsem byl v té
chvilí přístupnější dojmům než v jinou denní dobu, noc, hvězdy a
hory někdy otvírají v člověka tajemné hloubky. Neznámé verše, které
můj společník přednášel víc pro sebe než pro posluchače, ve mně

silně rozezněly vzpomínky na výstup kaňonem Velkého Sokola a na noc, kterou jsem tam před rokem strávil se Zdenkem, Jirkou a Tučňákem, slova básně mi připomněla tehdejší pocity s udivující silou, sám bych je nikdy nedokázal tak přesně vyslovit.

Prosím tě, co je to? zeptal jsem se, když dozněla poslední slova.

To napsal Robinson Jeffers a přeložil Kamil Bednář, odpověděl.

Ráno jsme se rozešli, Já měl namířeno k východu, do Roháčů, on chtěl ještě zůstat v údolí pod Velkým Chočem. Ale dřív než jsem si hodil tornu na záda, poprosil jsem ho, aby mi nadiktoval tu večerní báseň. Vytáhl z kapsy batohu tenkou knížku, měla zvláštní jméno. Jestřábí křik. Opsal jsem z ní do svého deníku celý text, který začínal slovy Ó krásná skálo. Poprvé v životě jsem dobrovolně opisoval nějaké verše.

Na podzim jsem si Jestřábí křik koupil a od té doby pomalu pronikám do tajemné říše poezie. Objevil jsem pro sebe i jiné básníky, současné i dávno zemřelé. Taková píseň o Hiawatě od H.W.Longfellova, přeložená už před sto lety Josefem Václavem Sládkem, má pro mě dodnes zvláštní půvab, když ji čtu v přírodě. Na Neumannově Knize lesů, vod a strání hned poznáte, že ji psal člověk, který se také rád toulal po lesích. Nebo Písně Vrbového Proutku, eskymáckou poezii, jsem měl letos v Orlických horách. Na každý tábor so беру nějakou knížku. A ještě jsem toho nikdy nelitoval.

Z knihy "Prázdniny pod stanem" od M.Zapletala

Hello, darkness, my old friend
I've come to talk with you again
Because a vision softly creeping
Left its seeds while I was sleeping
And the vision that was planted
in my brain

Still remains
Within the sound of silence

In restless dreams I walked alone
Narrow streets of cobblestone
Neath the halo of a street lamp
I turned my collar to the cold and damp
When my eyes were stabbed by the flash
of a neon light
That split the night
And touched the sound of silence

And in the naked light I saw
Ten thousand people, may be more
People talking without speaking
People hearing without listening
People writing songs that voices
never share ...

And no one dare
Disturb the sound of silence

"Fools" said I, "you do not know,
Silence like a cancer grows"

"Hear my words that I might teach you
Take my arms that I might reach you"
But my words like silent rain-drops fell
And echoed in the wells of silence

*The Sounds
of Silence*

Paul Simon

(Zvuky ticha)

And the people bowed and prayed
to the neon god they made
And the sign flashed its warning
In the words that it was forming
And the ~~were~~ signs said "The words
of the prophets are written"
on the subway walls
And tenement halls
And whisper'd in the sound
of silence

REDAKCE FLETCHER